

Dinsdag 14 Juli 1868

- 165 -

Vier en twintigste Jaargang.

ABONNEMENTEN:
Men abonneert zich bij de
Uitgevers J. P. VAN DIEKEN
en O. GEBBENLOOT, N. 1, en bij
alle postdirecteuren van het rijk.

Abonnement per 3 maanden:
Voor de Stad fr. 2.50
Voor de Provincie » 3.50
Voor Nederland » 5.50

Per jaar:
Voor de Stad fr. 10.00
Voor de Provincie » 14.50

De abonnements worden
vooraf betaald.

HET HANDELSBLAD

van Antwerpen.

HET HANDELSBLAD
verschijnt dagelijks, uitgeven
des Zondags.

Aankondigingen per regel:
Aankondig. fr. 0.25
Reclame onder het
Schriftwoord » 0.75
Reclame in het Sindi-
caal » 1.00
Reclame op de eerste
bladzijde » 2.50
Begravesrecht » 2.50

Alle brieven moeten franco
gezonden worden.

Handel, Nijverheid en Landbouw.

Ofschoon er duizenden in hunne hoop bedrogen zijn geworden, houdt de landverhuizing naar Amerika, doch verminderd aan. Hoevelen zijn er aan geen kant der zee uitgeplunderd geworden, als zij dit hier reeds niet waren, alvorens te vertrekken; hoevelen hebben er aan gene zijde van den Oceaan hun graf gevonden, voor dat zij in 't gedroomde land van belofte waren aangekomen!

Hoe het zij, Amerika heeft sedert lang de overtuiging bekomen, dat de emigranten, welke in de nieuwe wereld een ander vaderland kwamen zoeken, niet ten prooi moesten staan, aan eenen zwerm van afzeters en plunderaars — ofschoon die uitplundering, niettegenstaande alle voorzorgen, niet teenemaal kan vermeden worden.

De emigrant die te New-York aankomt, wordt ontyangen in het Bastion, een overschot der oude fortifikatiën van gezegde stad en welke de receptie-zaal voor de landverhuizers is geworden.

't Is daar dat men het welkom toespreekt aan de avonturiers, die het oude Europa vaarwel zeggen, om in de nieuwe wereld het fortuin te komen beproeven. In twintig jaren tijds zijn er meer dan 40 miljoen in dien Bastion getreden — en hoeveel gelukkigen zijn er nadien van dat groote cijfer geweest?....

Bij den eersten oogslag levert de Hof van het kasteel, zoo als men zegt, met zijne elfendige houten barakken weinig aantrekkelijks op; doch die laatste zijn niettemin voortreffelijk ingericht. Het gouvernement heeft de commissarissen aangesteld, om over de belangen der landverhuizers te waken. Zes dezer commissarissen worden benoemd door den gouverneur van New-York; de mairs van New-York en van Brooklyn, en de presidenten der deutsche en iersche emigratie-maatschappijen, maken er in rechte deel van.

Voor de organisatie in 1847, waren de landverhuizers ten prooi aan eene bende wezenlijke dieven. Te meer, zegt *la Revue Britannique*, makelaars van biljetten der ijzeren wegen, gingen naar Europa en richtten aan dezen kant der zee hunne schandelijke nijverheid in.

Duizende emigranten ontscheepten te New-York met biljetten van de amerikaansche ijzeren wegen, in Europa gekocht, niet alleen twee- of driemaal hooger in prijs dan zij waren, maar bij onderzoek bleek het nog dat het valsche, dat het nagemaakte biljetten waren. Ongelukkige meisjes werden geregelrecht naar huizen gezonden, die men het liefst niet noemt...

Vandaag, zoodaast de emigranten in de amerikaansche havens aankomen, worden zij onder den beschermenden invloed van het komiteit geplaatst. De agenten gaan aan boord van ieder schip dat binnen loopt, en beletten de emigranten, van eenige betrekking te hebben met andere personen, die hen zouden kunnen exploiteeren.

Kleine stoomers brengen de emigranten met hunne bagagiën naar den gezegden Hof; ieder artikel van hunne bagagie krijgt een genummerd etiket terwyl een dubbel van gezegd etiket aan den landverhuizer wordt gegeven, ten einde zijne voorwerpen terug te eischen.

Nadat zijn goed aldus verzorgd en in een magazijn gebracht is, komt men in eene groote zaal, die met menschen uit alle oorden der wereld is opgevuld. Daar vinden zich vader en zonen, echtgenooten en vrouwen, broeders, zusters en oude kennissen terug.

In het midden van de zaal is een wisselkantoor geplaatst, waar men de vreemde munt uitwisselt tegen amerikaansch geld. Ook daar verschijnt van tijd tot tijd een oproeper, die de adressen doet kennen van bloedverwanten of vrienden, welke emigranten verwachten.

Langs de muren van die zaal, staan groote tafels, waar men koffie, thee, versch melk, brood, koeken en wat dies meer verkoopt. De hoedanigheid van die spijzen is onderzocht; de prijzen zijn getarifeerd en overal aangeplakt. In de nabijheid van deze zaal zijn er baden en kabinetten om zich te verkleeden.

In geval de emigrant vrienden ontmoet, gaat hij met hen; in het tegenovergesteld geval, en wil hij onmiddellijk naar het binnenland vertrekken, vindt hij agenten die hem goede spoorwegbiljetten verkopen voor het binnenland, en die tevens zorgen dat zijn reisgoed aan de eigenlijke statie komt, van waar hij moet vertrekken.

Wiel de emigrant eenigen tijd in New-York blijft, dan wordt hij naar gepatenteerde logisthuizen gebracht met aanmaning van zich in geene andere te begeven, dan die welke door de commissarissen worden aangegeven. Zoekt de nieuw aangekomene werk, er is een bureel om hem terecht te wijzen; moet hij schrijven naar het binnenland, er is een bureel; kan hij niet schrijven, er zijn klerken, die hem ten dienste staan.

Op het eiland Ward is een hospitaal, ingericht voor de emigranten, welke ziek zouden zijn, hetwelk geregeld door de geneesheeren wordt bezocht. Kortom, men ziet, dat men al de maatregels neemt welke er te nemen zijn; om den landverhuizer niet te laten stroopen, hetgeen echter nog meer dan eens gebeurt.